A LELEPLEZŐ SZÜNET WILKINSON LONDONJÁBAN

A következő nap a teljes szabadságé volt.

Semmi találkozó.

Semmi menetrend.

Semmi sofőr.

Semmi szertartás.

Végigsétáltam a Piccadilly Circuson, és a tekintetem mindig ugyanarra tévedt.

A Soho felé.

Fiatalabb koromban szívesen fogadtak azokon a helyeken.

Nemcsak vendégként.

Megfigyelőként is.

Szívesen látott vendégként.

Nyíltan szívesen látottként.

Ahogy teltek az évek, megtanultam, hogy a gyengeségeket nem elrejteni kell.

Hanem megérteni.

És ha senkinek sem ártanak, akár táplálni is lehet őket azokkal a dolgokkal, amelyek örömet szereznek.

Sietség nélkül sétáltam.

London csendesebbnek tűnt a szokásosnál.

Talán a város változott meg.

Talán én változtam meg.

Vagy talán egyszerűen Maggy hatása volt.

Mióta megismertem, minden utca mintha egy történetet mesélt volna.

Minden épület mintha egy emléket őrzött volna.

A város minden sarka mintha valakié lett volna, aki már nem volt ott.

Most először nem látogattam Londont.

Hallgattam.

És ahogy átvágtam a Piccadilly Circuson, a fények, a turisták és ifjúkorom régi kísértetei között, tudtam, hogy ez nem a pihenés napja.

Csak a szünet volt egyik lecke és a következő között.

Mert másnap újra láttam a nénikémet.

És vele együtt, minden bizonnyal, egy újabb darabját egy történetnek, amelyet még senki sem mesélt végig.

Ferdinando